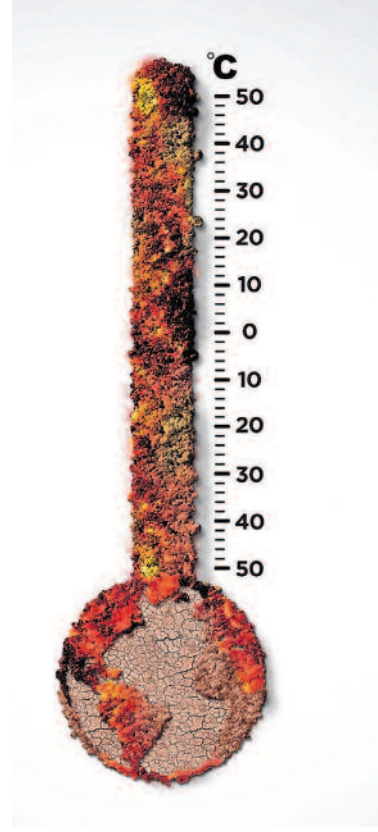

ಬಿಸಿಲಗಾಳಿಯಿಂದಾಗಿ
ಪ್ರಯಾಗರಾಜ್‌ನಲ್ಲಿ ಮುಖಕ್ಕೆ
ಟವೆಲ್ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡ ಸೈಕಲ್
ಸವಾರ

ಗಾಜಿನ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವುದರಿಂದ ಕಟ್ಟಡವು ಫಳಫಳ ಹೊಳೆಯಬಹುದಷ್ಟೇ. ಆದರೆ ಕಟ್ಟಡದೊಳಗಿನ ಬಿಸಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಭಾರೀ ವಿದ್ಯುತ್ ವ್ಯಯಿಸಿ ಹವಾನಿಯಂತ್ರಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಗಾಜುಗಳು ಹೀರುವ ಉಷ್ಣತೆಯು ರಾತ್ರಿ ವೇಳೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವುದರಿಂದ ನಗರವು ಬಿಸಿಯೇರುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಯಾವುದೇ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಉಪದ್ರವಕಾರಿಯಾದ ಕಟ್ಟಡಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ ಮೋಹದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಕಟ್ಟಡಗಳ ದಟ್ಟಣೆಯಿಂದ ನಲುಗಿ ಹೋಗುವ ನಗರಗಳ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ವಿಶಾಲವಾದ ಊರುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಜಾಣ ನಡೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸತಿ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೂ ಉಸಿರಾಡುವ ಹಸಿರು ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೇ ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಾವು ಬಳಸುವ ಇಂಧನದ ಮೂಲವು ಹೆಚ್ಚು ಇಂಗಾಲವನ್ನು ಸೂಸುವ ಪಳೆಯುಳಿಕೆ ಆಧಾರಿತ ಇಂಧನವಾಗಿದ್ದರೆ, ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ನವೀಕರಿಸಬಹುದಾದ ಇಂಧನ ಬಳಕೆಯತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡುವುದು ಇಂದಿನ ಅಗತ್ಯ. ಸೌರಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬದುಕುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭವೂ ಹೌದು.

ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳು ಕಣ್ಮುಂದೆಯೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದ್ದರೂ ಯಾಕೋ ಸಂಕೀರ್ಣ ವಿಧಾನಗಳೇ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತವೆ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವೇ ಉರಿಗಾಳಿಯ ಹಾವಳಿ.

‘ತಂಕಣ ಗಾಳಿಯಾಟ’ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಜೆ ಮಂಗಳೇಶರಾಯರು ಗಾಳಿಯ ಆರ್ಭಟವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸುವುದು ಹೀಗೆ:

ಬುಸುಗುಟ್ಟುವ ಪಾತಾಳದ ಹಾವೊ?
ಹಸಿವಿನ ಭೂತವು ಕೂಯುವ ಕೂವೊ?
ಹೊಸತಿದು ಕಾಲನ ಕೋಣನ - ಓವ್ವೊ!
ಉಸಿರಿನ ಸುಯ್ಯೋ? - ಸೂಸೂಕರಿಸುತ

‘ಬರುವುದು! ಬರಬರ ಭರದಲಿ ಬರುವುದು’ ಎಂದು ಪಂಜೆಯವರು ಉದ್ಗರಿಸಿದ ಗಾಳಿ ಈಗ ಬಂದೇ ಬಂದಿದೆ. ಇದು ಬರಿಯ ಗಾಳಿಯಲ್ಲ; ಉರಿಗಾಳಿ, ಸುಡುಗಾಳಿ, ಜೀವ ಹಿಂಡುವ ಗಾಳಿ.

ಜೀವ ಉಳಿಸಬೇಕಾದ ಗಾಳಿಯೇ ಬದುಕನ್ನು ದುರ್ಬರಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭ ಇಂದಿನದು. ಇದು ನಾವೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ಸನ್ನಿವೇಶವೂ ಹೌದು. ಉತ್ತರ ಹುಡುಕಲು ವಿಳಂಬ ಮಾಡಿದರೆ, ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋದರೆ, ಗಾಳಿಯ ಬಿಸಿ ದಾವಾನಲ ಆಗದಿರುವುದೇ?

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in